

Het domino-effect

Carolina Angelis

Het domino-effect

SAGA Egmont

Het domino-effect

Vertaald door Neeltje Wiersma

Originele titel *Dominoeffecten*

Eerste druk oktober 2023

Copyright ©2022, 2023 Carolina Angelis en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur © Leif Hansen

NUR 332

ISBN: 9788727112510 (paperback)

ISBN: 9788728455128 (e-book)

ISBN: 9788728454916 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Op Hercules, voor altijd in ons hart ?

Proloog

De zee is dreigend zwart en valt de kust keer op keer genadeloos aan, als een brullend monster dat op het punt staat alles op zijn weg te verslinden. Het is kerstavond en als gevolg van een stroomstoring is heel Gotland in duisternis gehuld. Net voor Fårö aan de westkust heeft een vrachtschip bescherming gezocht voor de storm en zijn de navigatielichten het enige wat zichtbaar is in de decemberduisternis.

Twee kleine landingsvaartuigen worden snel van de reling neergelaten en zodra ze het wateroppervlak bereiken, maken ze topsnelheid in de richting van de kust. Op enkele meters van de kust springt de bemanning in het water en begint naar de kust te waden. Ze dragen grote waterdichte rugzakken en een aantal militairgroene kisten, die ze zorgvuldig boven het wateroppervlak houden.

Een van de mannen verliest bijna zijn evenwicht, maar sterke armen helpen hem snel weer op de been en iedereen bereikt zonder al te veel problemen het besneeuwde kiezelstrand. De

landingsvaartuigen varen onmiddellijk weg en verdwijnen weer in de duisternis.

Drie minibusjes staan te wachten op de klip boven het strand. De chauffeurs stappen uit en begroeten kort de mannen, die hun natte pakken snel verruilen voor droge kleren en stevige schoenen.

Kisten en tassen worden in de bagageruimtes geladen en enkele minuten later zijn de auto's op weg. De windvlagen verjagen tijdelijk de wolken en de maan verlicht het kale en winterse landschap.

Als de minibusjes de veerbootterminal in Broa naderen, ziet de man op de passagiersstoel van het eerste busje dat het veerbootverkeer nog steeds stilligt. Hij is niet verbaasd, dit is iets waar ze al rekening mee hadden gehouden, maar hij kijkt wel even op zijn horloge.

De stroomstoring zal waarschijnlijk nog minstens een half uur duren. Hopelijk kunnen ze daarna overvaren. Ze hadden de mogelijkheid overwogen om ergens anders aan land te gaan, maar uiteindelijk besloten ze dat de verlaten stranden van Fårö de beste optie waren, omdat die ook bescherming boden tegen de te verwachten wind.

Er staan al twee andere auto's aan de kade te wachten tot de veerboot weer vertrekt. De man op de passagiersstoel vraagt de chauffeur naast hem naar de kant van de weg te rijden om geen aandacht te trekken, en hij ziet vervolgens in zijn zijspiegel dat hun gezelschap zich achter hen voegt.

Hoewel enkele mannen graag de benen hadden gestrekt en een sigaret hadden opgestoken, stapt niemand uit de voertuigen. Ze zitten allemaal rustig te wachten. De man kijkt weer op zijn horloge. Nog twee minuten.

Even later, een paar minuten voor middernacht is er plotseling weer stroom en besluit de kapitein van de Fårö-veerboot dat het veilig is om het korte stukje over de zeestraat te varen. De auto's rijden aan boord en de veerboot vertrekt onmiddellijk.

Het waait nog steeds hard en er spoelt veel zeewater over het open dek, maar acht minuten later rijden ze toch van boord in Fårösund. Ze houden zich aan de maximumsnelheid en volgen weg 148 naar het zuiden.

Kort na Lärbro slaan de drie minibusjes af richting Slite, het havenstadje aan de oostkust van Gotland met iets meer dan duizend inwoners. De straten liggen er helemaal verlaten bij, en de meeste inwoners lijken rustig te slapen, moe en voldaan na het kerstdiner en het uitpakken van de cadeaus.

De bestuurder van de eerste auto remt af bij de gesloten hekken van een omheind terrein, maar ze hoeven niet lang te wachten. Een man in donkere kleren komt uit de schaduw tevoorschijn, klaar om de auto's binnen te laten, die snel een hangar-achtig gebouw binnenrijden.

Dertig minuten later verlaten twee van de drie busjes het terrein weer, maar nu zijn ze voorzien van bedrijfslogo's van Poolse bouwbedrijven op de zijkanten en bijpassende Poolse kentekenplaten. Een van de busjes rijdt terug naar waar het vandaan kwam, noordwaarts richting Fårösund. Het andere gaat verder naar het zuiden, naar een vakantiedorp bij Ljugarn, waar men een vakantiehuisje heeft gehuurd op enkele kilometers van het Zweedse signaalinlichtingenstation.

Een melding van drie voertuigen die langs de verlaten kust van Fårö reden, was kort voor middernacht binnengekomen bij de

tiplijn van de Zweedse krijgsmacht. Knut Lindvall, die al bijna dertig jaar hondengeleider was bij de burgerbescherming, had onmiddellijk gereageerd toen de auto's zijn huis in de buurt van Lauters met hoge snelheid passeerden.

Knut had voor zijn keukenraam gestaan en zich afgevraagd of de storm zou gaan liggen, toen de hond plotseling begon te grommen. Kort daarna waren ze voorbijgereden. De reden waarom hij niet eerder had gebeld, was dat de batterij van zijn mobiele telefoon leeg was en hij hem pas had kunnen opladen toen er weer stroom was.

De persoon die de observaties aannam, was matig geïnteresseerd en Knut had tevergeefs geprobeerd hem de ernst van de situatie te doen inzien. Maar de medewerker van de meldkamer was waarschijnlijk gewoon een dienstplichtige die veel te jong was om zich te herinneren dat ze dit soort activiteiten op Gotland al eerder hadden gezien, vooral tijdens de Koude Oorlog.

Waarschijnlijk dacht dat jonge broekie dat de beller gewoon een paranoïde oude gek was en het was hoogst twijfelachtig dat hij zelfs maar een officiële notitie zou maken.

Knut beëindigde het gesprek en krabde gefrustreerd in zijn baard en besloot toen te doen wat hij meteen had moeten doen.

'Dus ze reden naar het zuiden, zei je?' Ylva Jensen was Knuts groepscommandant in de burgerbescherming, een zeer bekwame vrouw bovendien, en ze luisterde met grote belangstelling naar Knuts samenvatting van zijn observaties.

'Ja, ik denk dat ze misschien op weg waren naar de veerhaven. Zou er een veerboot zijn gegaan vanavond, ondanks de storm?'

'Ik zal het nakijken,' antwoordde ze, en kort daarna belde ze terug. 'Ik heb Ove te pakken gekregen. Hij had de hele

kerstavond veerdienst. Ze hebben de veerdienst even moeten stilleggen toen de storm op z'n ergst was tijdens de stroomstoring. Maar zoals je al vermoedde hebben drie minibusjes met getinte ramen de laatste overtocht gemaakt. Hij had geen moeite om ze te onthouden omdat er in totaal maar vijf auto's waren en de andere twee personen bekenden waren die in Visby werken. Een politieagent en een ziekenverzorgerster.'

'Wist Ove iets over nationaliteit of hoeveel mensen er in de auto's zaten?'

'Niks. Zoals ik al zei, de ramen waren getint en het was slecht weer, dus er was geen reden voor iemand om uit te stappen. Maar de auto's hadden Zweedse kentekens.'

'Dat betekent vast niets,' zei Knut grimmig. 'En als het is zoals ik vrees, hadden ze waarschijnlijk meer redenen dan de storm om niet uit te stappen.'

Er viel een paar seconden stilte en zowel Knut als Ylva hadden het gevoel dat ze hier iets hadden dat belangrijk was, maar waarom dat konden ze niet zeggen.

'Wat moeten we doen?' vroeg Ylva, terwijl ze diep zuchtte.

'We moeten onze plicht doen,' antwoordde Knut vastberaden.